

Sygn. akt IV U 1340/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnowie – Wydział IV Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Jacek Liszka

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2013 roku w Tarnowie na rozprawie

sprawy z odwołania A. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 14 maja 2013 roku nr (...)

w sprawie A. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o rentę

zmienia zaskarżoną decyzję w ten tylko sposób, że przyznaje odwołującemu się A. R. rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od dnia 1 stycznia 2013r.

Sygn. akt IV U 1340/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 grudnia 2013 roku

Decyzją z dnia 14 maja 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. ustalił A. R. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od 1 lutego 2013 roku do 31 sierpnia 2013 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł A. R., domagając się jej zmiany poprzez ustalenie, że częściowa niezdolność do pracy powstała od dnia 1 stycznia 2013 roku.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację wyrażoną w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia i wskazując, iż częściowa niezdolność do pracy u wnioskodawcy powstała od 1 lutego 2013 roku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. R. urodzony w dniu (...) r., z zawodu jest fryzjerem i pracował zgodnie z wyuczonym zawodem. Ubezpieczony w okresach od 19 kwietnia 1995 roku pobierał według II grupy inwalidzkiej, a następnie rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy wypłacaną do 31 grudnia 2005 roku. Od 1 stycznia 2006 roku do 31 grudnia 2012 roku ubezpieczony pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Dowód: akta ZUS

Decyzją ZUS z dnia 30 stycznia 2013 roku wypłata renty została wstrzymana w związku z orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 25 stycznia 2013 roku, stwierdzającym brak niezdolności do pracy.

Od powyższej decyzji ubezpieczony wniósł odwołanie, w którym wskazane zostały nowe okoliczności dotyczące niezdolności do pracy powstałe po dniu wydania przez komisję lekarską orzeczenia z dnia 25 stycznia 2013 roku. Organ rentowy nie przekazał odwołania do sądu, lecz skierował sprawę do lekarza orzecznika celem ponownego rozpatrzenia. Orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 8 maja 2013 roku, wydanym po rozpatrzeniu sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika z dnia 21 marca 2013 roku, stwierdzono, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy okresowo do 31 sierpnia 2013 roku z ustaleniem, że niezdolność ta powstała od 1 lutego 2013 roku

Dowód: akta ZUS

W toku niniejszego postępowania sądowego u odwołującego się stwierdzono depresję w schizofrenii. Ubezpieczony zachorował w 18 roku życia. Po kilku latach, w wyniku leczenia psychiatrycznego nastąpiła całkowita remisja zarówno objawów pozytywnych jak i negatywnych w schizofrenii, co umożliwiło ubezpieczonemu powrót do pracy, którą opiniowany stale wykonywał, tyle tylko, że w warunkach specjalnie dla niego przystosowanych. Wyuczony sposób funkcjonowania, przy nieprawidłowej osobowości, charakteryzującej osoby z rozpoznaniem schizofrenii, sprawił reaktywne zaostrenie procesu chorobowego. U ubezpieczonego stwierdzono przedłużony epizod depresyjny oraz obawy negatywne w postaci sztywności emocjonalnej, tendencji do izolowania i ubytki poznawcze, które dotyczą pamięci, uwagi i funkcji wykonawczych. Zmierzenie się dla niego z nową sytuacją życiową po orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS było dla niego zbyt trudnym doświadczeniem, które doprowadziło do poczucia niesprawności społecznej, nieadekwatności, aż do depresji włącznie, co dowodzi jego bardzo słabych zdolności adaptacyjnych i obniżonego krytycyzmu. W związku z tym, że ubezpieczony na podłożu nieprawidłowej osobowości kieruje się pobudkami zrozumiałymi i patologicznymi, takimi jak wyuczona bezradność, należy uznać ciągłość częściowej niezdolności od pracy od 1 stycznia 2013 roku. Ubezpieczony powinien zostać poddany intensywnym działaniom terapeutycznym polegającym na podniesieniu poziomu własnej wartości, umiejętności korzystania z własnych zasobów, wzmocnieniu cech pozytywnych, w celu przywrócenia pełnej zdolności do pracy.

Dowód: - opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 24 września 2013 r. – k. 12-13,

- dokumentacja lekarska – akta ZUS.

Sąd, ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy, podzielił w całości wnioski płynące z opinii biegłego lekarza sądowego z zakresu psychiatrii, który po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz wnikliwej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych przy wykorzystaniu fachowej wiedzy medycznej, dokonał prawidłowej diagnozy jego schorzeń. Opinia sporządzona została przez biegłego sądowego posiadającego odpowiednie kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe, jest przy tym rzetelna, kompletna i wewnętrznie spójna.

Opinia spełniła nadto wymogi przewidziane dla tego rodzaju środków dowodowych określone w art.278 kpc i art.285 kpc, zaś w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które mogłyby podważać zaufanie do wiedzy czy bezstronności biegłego. Strony nie wniosły również do niej żadnych merytorycznych zarzutów.

Dowody z dokumentów zalegających w aktach Zakładu Ubezpieczeń Społecznych nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności, a ponadto nie były kwestionowane przez strony postępowania.

Sąd Okręgowy rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie art. 57 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2009 roku, Nr 153, poz.1227 ze zmianami) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące przesłanki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust.1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit.b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit.a, pkt 10 lit.a, pkt 11-12, 13 lit.a, pkt 14 lit.a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-4, 5 lit.a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (art. 12 ust. 1). Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy (art.12 ust.2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3).

Zgodnie z art.13 ustawy przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;

2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Zgromadzony w aktach sprawy materiał dowodowy potwierdza, iż odwołujący się spełnia ustawowe przesłanki do otrzymywania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 stycznia 2013 roku a nie jak orzeczono w zaskarżonej decyzji od dnia 1 lutego 2013 roku.

W niniejszej sprawie sporną stała się przesłanka z art. 57 ust.1 pkt 1 ustawy, dotycząca niezdolności do pracy. Dla rozstrzygnięcia, czy w przypadku ubezpieczonego mamy do czynienia z niezdolnością do pracy, koniecznym stało się zasięgnięcie opinii biegłego specjalisty z zakresu psychiatrii.

Z przedmiotowej opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, że odwołujący cierpi na depresję w schizofrenii. U ubezpieczonego stwierdzono przedłużony epizod depresyjny oraz obawy negatywne w postaci sztywności emocjonalnej, tendencji do izolowania i ubytki poznawcze, które dotyczą pamięci, uwagi i funkcji wykonawczych. Nowa sytuacja życiowa, z którą spotkał się po orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, doprowadziła go do poczucia niesprawności społecznej, nieadekwatności aż do depresji włącznie, co dowodzi jego bardzo słabych zdolności adaptacyjnych i obniżonego krytycyzmu. Tym samym u odwołującego się należało uznać ciągłość częściowej niezdolności od pracy od 1 stycznia 2013 roku.

Z uwagi na powyższe, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję ZUS poprzez przyznanie odwołującemu się renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy począwszy od dnia 1 stycznia 2013 roku r. biorąc za podstawę powołane wyżej przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz art. 477¹⁴§2 k.p.c.

SSR (del) Jacek Liszka

(...)

• (...)

• (...)

- (...)